

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

ZA

VISOKI TRGOVAČKI SUD RH

Žalba

glavnog umješča

LAURUS-BELLEVUE d.o.o. u stečaju zast. po stečajnom upravitelju Meri Šitić, a ona po pun. Miro Radelić i Emil Šeparović, odvjetnicima u Splitu na Presudu Trgovačkog suda u Splitu br. 9P-2439/2002 od 25.2.2013. godine

Ovim putem se ulaže žalba na uvodno naznačenu presudu iz svih žalbenih razloga predviđenih ZPP-om te navodi kako slijedi:

Predmetnom presudom tužitelj Laurus d.d. utvrđen je vlasnikom nekretnina z.k.oznake č.zgr.957/2 i 8 ZU 2340 K.O.Split u utvrđenim etažama i površinama pobliže opisanim u izreci presude dok je u odnosu na č.zgr.957/9 K.O.Split tužbeni zahtjev odbijen.

Predmetna izreka presude kojom je u odnosu na č.zgr.957/2 i 8 ZU 2340 K.O.Split usvojen tužbeni zahtjev je u formalnom smislu neprovediva u zemljišnoj knjizi. Naime, ako se već navode etaže po citiranom elaboratu o etažiranju onda je nužno za svako etažu trebalo navesti idealni dio nekretnine povezan s određenom etažnom cjelinom sve u skladu sa Zakonom o vlasništvu i drugim stvarnim pravima.

U odnosu na tužbeni zahtjev žalitelja isti je odbijen, kako glavni i podredni i to glavni koji se odnosio na utvrđenje prava vlasništva č.zgr.957/2 i 8 ZU 2340 K.O.Split i č.zgr.957/9 K.O.Split kao i podredni kojim se tražilo utvrđenje potraživanja žalitelja kao stečajnom vjerovniku II višeg isplatnog reda naspram stečajnog dužnika Laurus d.o.o. u stečaju u iznosu od 11.472.786,00 Kn sa pripadnom zakonskom zateznom kamatom kao i podredni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa 11.472.786,00 Kn sa pripadnom zakonskom zateznom kamatom u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe. Nadalje je istom presudom prvostupanjski sud dosudio tužitelju Laurus d.d u stečaju trošak u iznosu od 570.908,00 Kn koji dio troška je dužan naknaditi tuženik Grad Split te dio troška koji je dužan naknaditi žalitelj u iznosu od 236.628,00 Kn.

Žalitelj se u cijelosti protivi donesenoj presudi kako iz uvodno naznačenih formalnih razloga tako i po pitanju osnova stjecanja prava vlasništva i drugih žalbenih razloga koji se u nastavku navode.

Tužitelj se u tužbi poziva na pravno sljedstvo u odnosu na prednike počevši od Gradskog hotelskog poduzeća „Marjan“ osnovanog od strane prednika tuženog Grada Splita daleke 1946.godine pa dalje sve do donošenja akata o pretvorbi tužitelja koji su sadržani u rješenju fonda za privatizaciju. Ovo sljedstvo samo po sebi nije sporno ali ostaje sporno da li je samim tim što je u određenom prostoru nekretnini obavljena djelatnost došlo do stjecanja prava vlasništva.

Ovakovo tumačenje se ne može prihvatiti jer sama djelatnost ne podrazumijeva kao posljedicu stjecanje prava vlasništva. Tijekom perioda 1946.godine do 1991.godine kada je donesen zakon o pretvorbi tužitelj i njegovi prednici nije pribavio ispravu kojom je nesporno utvrđen nositeljem prava vlasništva na predmetnim nekretninama niti je ostvario upis istog prava u zemljišnoj knjizi. Uostalom i pitanje kontinuiteta posjeda predmetnih nekretnina i kontinuiteta djelatnosti na koje se poziva tužitelj je također upitno jer nesporno je utvrđeno da je zapravo žalitelj u nesmetanom posjedu predmetnih nekretnine od osnivanja tj od 1994.godine do danas.

Samo Rješenje HFP-a također u pravilu nema za posljedicu stjecanje prava vlasništva jer istim rješenjem izvršena je i rezervacija predmetnih dionica. Naime, kao što je to u obrazloženju navedeno RH je zatražila povrat predmetnih nekretnina pri nadležnom uredu za imovinsko pravne poslove koji je povrat u tijeku pa se ovdje opravdano postavlja i pitanje pasivne legitimacije tuženika Grada Splita. Ako se predmetna nekretnina utvrdi vlasništvom RH u postupku povrata onda je cijeli ovaj postupak suvišan. Pozivanje Suda u obrazloženju na čl. 52 Zakona o naknadi... nije primjereno jer se ovdje ne radi o pravnom poslu na temelju kojeg je tužitelj stekao spornu nekretninu a niti utuženu nekretninu drži u posjedu.

Ovdje je svakako trebalo prekinuti postupak dok je ne riješi prejudicijarno pitanje u postupku povrata. Uostalom i sama pretvorba zapravo nije završena sve dok se ne riješi pitanje rezervacije dionica tj dok se riješi postupak povrata iako postupajući sud olako cijelu ovu raspravnu materiju neopravdano zapostavlja.

Što se tiče odbijenih tužbenih zahtjev žalitelja, kako glavnog tako i podrednog sud isto odbijanje nije valjano obrazložio.

Naime, po pitanju vlasništva kao razlozi donošenja presude u korist tužitelja isti argumenti se mogu i moraju uvažiti u korist žalitelja posebno zbog toga što nesporno utvrđeno da je zapravo žalitelj u nesmetanom posjedu predmetnih nekretnine od osnivanja tj od 1994. godine do danas. Uostalom pri donošenju odluka o osnivanju firme žalitelja donesena je i odluka da će se naknadno novoosnovanim firmama raspodijeliti imovina. Ova odluka je kasnije izostala pa je uslijed takovog ponašanja tužitelja uslijedio i kazneni progon odgovornih osoba koji je kazneni postupak još u tijeku tako da i ovaj kazneni postupak ima određene posljedice na predmet tužbe.

Posebno se ističe da se ne prihvaća obrazloženje odbijanja u odnosu na postavljene tužbeni zahtjev potraživanja novčane tražbine II višeg isplatnog reda koje odbijanje sud obrazlaže navodnim nedostatkom dokaza. Međutim, ovdje se naglašava da vještvo sudskog vještaka za knjigovodstvo i financije dr. Ivica Filipovića sadrži sva bitna utvrđenja za donošenje odluke u korist žalitelja, a koje vještvo nije od strane tužitelja razložno osporeno niti je tužitelj predložio provođenje novog vještačenja pa se onda predmetno vještvo ima u cijelosti promatrati kao nesporni dokaz predmetnog potraživanja, a eventualne dokaze kojim je to trebalo osporiti trebao je predložiti tužitelja što je isti propustio učiniti.

U pogledu potraživanja vrijednosti goodwilla hotela Bellevue ista vrijednost je pravilno utvrđena te se ne može prihvatiti stav suda da se radi o nazivu hotela koji je i u ostalim turističkim destinacijama prepoznat jer na tu okolnost nisu izvedeni dokazi koje bi eventualno po prijedlogu tuženih sud proveo. Kao vrijednost goodwilla bazično su uzete godine 2006.-2008. jer ovakav izračun mora konkretno biti potkrijepljen brojkama što ne znači da, povijesno gledano, hotel postoji samo u ovom periodu već kako to sud pravilno navodi isti postoji praktično od 19. stoljeća i svakako je bio i sad je svojom lokacijom i povijesnim arhitektonskim rješenjem jedan od najatraktivnijih hotela na Jadranu u kojem su u pravilu odsjedale poznate javne ličnosti Hickock, Orson Welles i drugi.

Žalitelj je, dakle, pravilno utemeljio svoje potraživanje na relevantnom vještvu sudskog vještaka te je na taj način u dovoljnoj mjeri dokazao svoje potraživanje te je sud u konkretnom slučaju trebao donijeti odluku kojom se usvaja tužbeni zahtjev.

Temeljem gore iznijetog se predlaže da sud drugog stupnja ukine donesenu presudu te predmet vrati na ponovni postupak prvostupanjskom sudu.